

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. **10**

OKTOBER 1960

109. ÅRGANG

INDHOLD

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8,50 i Danmark og $2.00 i **U.S.A.** Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, Kobenhavn F.

Levi B. Thorup, missionspræsident, ansvarh. redaktor
Mary Kaiser, redaktor

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab

Ved at gennemgå Kirkens medlemsfortegnelser fornylig har vi lagt mærke til, at der er mange forældre, som ikke har fået deres børn døbt, når de var 8 år gamle, og mange, som har sluttet sig til Kirken, som har børn på 8 år eller derover, som ikke har fået dem døbt.

Når man undersøger dette problem, viser det sig, at mange af vore medlemmer har den følelse, at deres børn skulle have lov til at vente og selv vælge, når de bliver voksne.

Brødre og søstre, er vi klar over, at Gud, ophavsmanden til vor frelse, har talt i disse dage og fortalt os den rette fremgangsmåde for forældre:

»Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoveder.

Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dens organiserede stave.

Og når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspålæggelse.

De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.« *(L. & P. 68:25-28)*.

Hvis der er et valg, der skal gøres, er det så ikke meget bedre at anbringe vore børn i Guds rige, hvor de kan føle sig som en del af kirken, end at risikere at lade dem blive udenfor Guds rige og i den uerfarne ungdom give dem det ansvar at vælge selv, særlig når der er så mange påvirkninger, der kan lede dem bort fra vejen?

Er vi også klar over, at vi, når vi forsømmer deres dåb, berøver dem den største enkelte påvirkning for det gode i verden, Helligånden? Hvilke kærlige forældre ville vove at berøve deres børn denne store gave, når det ikke blot er i deres magt at se dem modtage den, men også deres pligt?

De fleste forældre, som forsømmer dette højst vigtige skridt, gør det, fordi de siger, at de ikke ønsker at have dette ansvar. De er ikke klar over, at de ikke kan undgå dette ansvar, fordi Gud har lagt det på vore skuldre, og vi vil blive holdt ansvarlige på Dommens dag, hvis vi ikke har lært vore børn evangeliets sandheder, hvis vi ikke gennem vort eksempel har lært dem at efterleve evangeliet, og hvis vi har undladt at opmuntre dem til at modtage de to største gaver, man kan opnå i livet — »Syndsforladelse« og »Den Helligånds Gave«.

Hvor mange af os er klar over, at den Helligånd har den mission at åbenbare al sandhed? Vore børn vil klare sig bedre i skolen, i deres arbejde, i deres leg, i alt i livet, hvis de har den fordel at have den Helligånd som vejleder.

De, som har børn over otte år, som ikke er døbt, bør sætte sig i forbindelse med missionærerne og lade dem undervise dem om nødvendigheden af disse ordinancer og så opmuntre dem til at blive døbt.

De, som har børn under otte år, bør undervise dem om den store velsignelse de vil få, når de når deres otte års fødselsdag, så de kan være beredt og se frem til dette som en af de største dage i deres liv.

I Danmark gør Folkekirken det til en stor dag, når børnene konfirmeres i 14 års alderen. I den sande Jesu Kristi Kirke skulle vi gøre det til en stor dag den dag, hvor børnene døbes og får håndspålæggelse, når de er otte år, så vore børn kan blive klar over den store betydning og den store velsignelse, der kommer ved denne altoverskyggende lejlighed, og fra den dag vil have fordelen af at være ledsaget af den store Trøster, der er forjættet af vor Herre Jesus Kristus, den Helligånd.

Må Gud hjælpe enhver af os til at forstå og adlyde disse store sandheder, så vore børn må udmærke sig i alle ting og vokse op til at blive stålsatte ledere i Guds rige.

Levi B. Thorup,
missionspræsident.

VORE MISSIONÆRER

af præsident David O. McKay

»*Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple......*« således talte den opstandne Kristus. (Matt. 28:19).

»Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde.« *(Ap. Gern. 2:39).*

»...... forkynde dette for verden«, sagde Herren gennem Profeten Joseph Smith, »så at tro må tiltage på jorden, og min evige pagt oprettes.« *(L. & P. 1:18, 21—22).*

I lydighed mod disse kald og befalinger har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sendt missionærer ud i verden i 130 år — tretten hele årtier — og har høstet velsignelserne.

Hvem er disse missionærer? Naturligvis kender medlemmerne af Kirken dem godt.

Vore missionærer er sædvanligvis unge mænd og kvinder med et lille antal iblandt af mere erfarne mænd og kvinder.

Det vil være rigtigt her at sige, at det direkte ansvar for at prædike evangeliet hviler på Kirkens præstedømme — ikke på kvinderne, skønt effektiviteten af disse sidstes arbejde ved husmoder, i Primary, i G.U.F., i Søndagsskolen og i andre faser af missionærarbejdet er af højeste kvalitet, og deres villighed, ja selv deres iver efter at arbejde ikke overgås af de unge mænds.

Hvem er denne ungdom, der er valgt til at repræsentere Kirken? De kommer fra alle samfundsklasser. Der er farmere, kunstnere, fabriksarbejdere, bankfunktionærer, forretningsfolk og folk fra alle andre erhverv. De ser alle frem til tiden, da de, efter at være vendt hjem, kan bygge et lykkeligt hjem op sammen med en passende, kærlig ægtefælle.

En gruppe ældster fremsatte engang tre ledende principper, hvis antagelse syntes af betydning, for at Herrens værk kan gå fremad på rette måde. Disse principper var *ansvar, enighed* og *aktivitet.* Alle disse tre dyder er anvendelige på såvel missionærer som på Kirkens medlemmer i almindelighed.

På ingen anden gruppe mennesker i verden hviler større ansvar end på Kirkens ældster. I den fulde betydning af vendingen er de den Allerhøjestes præster. Det er deres *privilegium* at modtage åndelig oplysning og åndelige velsignelser; det er deres *pligt* at give disse til deres medmennesker. Mest øjensynligt er derfor deres ansvar som guddommeligt bemyndigede repræsentanter.

Med dette er forbundet ansvaret for at holde sig »rene og ubesmittede fra verdens synder«. Der lægges altid vægt på at udbrede evangelisk litteratur. Med andre ord, ældsternes ansvar er tredobbelt: 1) Pligten mod Gud, 2) Pligten mod dem selv og deres kære, og 3) Pligten mod Kirken.

Princippet enighed gælder særlig i forholdet til wardene, grenene og de enkelte medlemmer. Der lægges vægt på nødvendigheden af det gode samarbejde, ligesom behovet for, at hvert medlem bliver en missionær.

Ansvarets stadige indflydelse, styrken i enigheden og den uundgåelige vækst af veltilrettelagt aktivitet er elementer, der gennemsyrer alt missionærarbejde.

I aktivitet ligger den eneste vej til sukces såvelsom i timelige sager. Ikke blot det, men et vidnesbyrd om evangeliet er afhængig af den udviste aktivitet og den villighed, der er vist til at gøre Guds vilje. »Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud......« *(Johs. 7:17).*

Til vore fremtidige missionærer ville jeg gerne sige:

I Kirken er der mænd og kvinder fra ethvert land i verden, hvor der er missionærer. Jeg ville gerne opmuntre vore unge mænd og kvinder, i særdeleshed de unge mænd, til i deres skoler og universiteter at deltage i kursus i nogle af disse sprog.

Enhver ældste bor altid være en kristen gentleman. En gentleman — hvad er det? »Enhver, der er åben« — intet at skjule, ingen nedslåede blikke på grund af bevidstheden om skyld; »enhver, som er loyal« — loyal mod sandheden, mod dyden, mod Kirkens principper, herunder Visdomsordet — »sand, med en menneskelig og forekommende opforsel, selv ærlig og ærlig i sin dom over andre, trofast mod sit ord som mod loven, og ligeledes trofast overfor Gud og overfor menneskene — en sådan mand er en sand gentleman«, og en sådan mand skulle den ældste være, som repræsenterer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i verden.

At yde tjeneste i to eller tre år i missionsmarken er en velsignelse for enhver, der får dette privilegium. Det anses for et sådant af tusinder af forældre over hele Kirken, som påskonner den værdi, dette arbejde har for deres sonner og dotre, hos hvem denne erfaring vækker en storre påskonnelse af hjemmet og af evangeliet. Forældrene ved også, at missionæraktivitet gør kundskaben om evangeliets sandhed bevidst, en kundskab som de unge mennesker måske har folt, men ikke har kunnet give udtryk for.

Biskopper, det er godt for os at have i vort sind ikke så meget de fordele, disse repræsentanter får, som deres forberedelse og egnethed til at udfore de pligter, som dette kald medfører. Når man skal vælge en missionær, er det godt at tænke på folgende sporgsmål: Er han værdig til at repræsentere Kirken? Har han tilstrækkelig viljestyrke til at modstå fristelser? Har han holdt sig ren, medens han har været hjemme og gennem denne standard vist sig egnet til at modstå mulige fristelser i marken? Har han taget aktiv del i Kirkens organisationer hjemme? Kaster han i det mindste et flygtigt blik på det, som Kirken har at tilbyde verden? Har han gennem bon eller andre oplevelser folt Guds nærhed, så han kan nærme sig Herren, således som han ville nærme sig sin jordiske fader?

Disse kvalifikationer og krav er ikke for hoje, thi lejligheder til at opnå sådanne færdigheder findes i Kirken. Hvis man har undervist og haft erfaring i kvorums, for ikke at tale om hjælpeorganisationerne, er unge mænd beredt til at repræsentere Kirken som missionærer, forudsat at de har levet et rent liv.

Lad der blive lagt vægt på den tanke over hele Kirken, således at når en ung mand stiller under missionærbanneret, betyder det, at han er forsteklasses i enhver retning — i karakter, i tro og i et onske om at tjene Herren.

Sand kristenhed er kærlighed omsat til handling. Der findes ingen bedre måde at vise kærlighed til Gud på end at vise uselvisk kærlighed til sine medmennesker. Det er ånden i missionærarbejdet.

David O. McKay

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Hvorfor bliver dåb for de døde udført under jordens overflade i vore templer?

Spørgsmål:

Da vi diskuterede lærdommene om frelse for de døde, udtalte en af brodrene, at dåb for de døde må udfores i døbefonte, som ligger under jordens overflade. Hvis dette er tilfældet, vil De så fortælle os grunden til, at det er således? Nogle af os kunne ikke forstå, hvorfor en dåb for de døde ikke kunne være gyldig, lige meget hvor den blev udfort, endda selv om det ikke var i et tempel. Vil De være så venlig at oplyse os om denne sag?

Svar:

Det rette sted for dåb for de døde er et tempel, bygget specielt til dette formål. I virkeligheden skal alle ordinancer for de døde udfores i templer, ligesom de fleste af de hellige ordinancer for de levende. Dette er den befaling, som Herren gav til Kirken. Der har været tilfælde, hvor hellige ordinancer blev udført uden for templerne, når der opstod en nodssituation, og der intet Herrens tempel var. Dette gælder, da Faderen og Sonnen besøgte Profeten Joseph Smith, og åbenbaring skete i en lund. Da der ingen hellige templer var, åbenbarede Herren sig til de gamle profeter på hellige steder og som regel på bjergtoppe. Det var på en bjergtop, at Herren åbenbarede sig for Moses og kaldte ham til hans store arbejde. Det var på bjerget, at Herren tog Peter, Jakob og Johannes med, hvor de fik deres begavelse og deres store syn. Det var på bjerget Horeb, at Herren viste sig for Moses, og på Shelem *(Ether 3:1)*, at han viste sig for Jareds broder og gav ham befalinger og viste ham sit legeme, og i orkenen at præstedommet blev gengivet i denne uddeling, fordi der ikke fandtes noget tempel. I nødssituationer brugte Herren sådanne steder som lunde, ørkenen eller de hojeste bjerge for at åbenbare sig der og tildele præstedommets nøgler til sine profeter.

Kirkens autoriteter fik befaling til skyndsomst at bygge et hus til Herren i Kirtland, hvor han kunne komme og gengive præstedommets og uddelingernes

nøgler, og det var i deres fattigdoms dage. Gennem ofre og under de forfærdeligste vanskeligheder blev Kirtland Templet bygget, og efter dets indvielse kom mange af de gamle profeter og overgav noglerne fra deres uddelinger, men der blev ikke truffet forholdsregler i Kirtland Templet til dåb for de døde eller til andre ordinancer for de døde. Det var imidlertid i dette hellige hus, at noglerne til de dødes frelse blev overgivet, og overdragelsen af frelsens nogler til fædrene ved deres born blev åbenbaret.

Det var ikke for i 1840, at læren om frelse for de døde blev åbenbaret i sin fylde, og de hellige blev belært om, at denne ordinance kunne udføres af dem på deres afdøde slægtninges vegne. I et brev til de tolv apostle, som den gang var i Europa, skrev profeten: »Jeg omtalte første gang denne lære offentligt, da jeg talte ved broder Seymour Brunsons begravelse, og har siden givet almindelige instruktioner i Kirken om dette emne. De hellige har det privileium at blive døbt for dem af deres slægtninge, som er døde, og som de tror ville have antaget evangeliet, hvis de havde haft det privilegium at have hørt det, og som har modtaget evangeliet i åndeverdenen ved deres mellemkomst, som har fået til opgave at prædike for dem, medens de var i forvaring.« *(Essentials in Church History*, p. 305).

Det privilegium blev derefter givet til Kirkens medlemmer at blive døbt for deres døde i Mississippi floden. Dette privilegium fortsatte indtil generalkonferencen den 3. oktober 1841, da Profeten sagde:

»Der skal ikke være flere dåbshandlinger for de døde, før ordinancen kan udføres i Herrens hus, og Kirken skal ikke afholde nogen generalkonference igen, før de kan mødes i dette hus, *thi således siger Herren«. (Ibid.*, p. 310).

Den 8. november det følgende år blev døbefonten i Nauvoo Templet indviet, og dåb for de døde hørte op uden for et tempel. Grunden til, at døbefonten er anbragt under jordens overflade, er fremsat ved åbenbaring, som følger:

»Heri er der herlighed og ære, udødelighed og evigt liv. Dåbens forrettelse i vand ved nedsænkningen deri sker for at være et sindbillede på de døde, for at den ene grundsætning må stemme overens med den anden. At blive sænket ned i vandet og atter komme op deraf er et billede på de dødes opstandelse, når de kommer op af gravene. Denne forordning indførtes derfor som en med dåb for de døde beslægtet forordning og er i lighed med de døde.

Døbefonten indstiftedes følgelig som et sindbillede på graven, og det blev befalet, at den skulle stå på et sted, der var nedenunder, hvor de levende plejede at forsamle sig for at fremstille både de levende og de døde, så at alt har sit sindbillede, og det ene stemmer overens med det andet; det jordiske overensstemmende med det himmelske, som Paulus siger i 1. Kor. 15:46, 47 og 48«. *(L. & P. 128:12-13).*

Joseph Fielding Smith.

Fra Færøerne

Ude i Atlanterhavet ligger Færøerne, et land med skonne variationer af klippeformationer, dybe grotter, fritstående klipper, idylliske vandfald og små bygder, hvis huse klynger sig til klippens fod som en samling kulørte byggeklodser.

Her på disse smukke oer bor der et meget venligt og gæstfrit folk, som mange gange er nodt til at fore et hårdt liv på havet for at opretholde livet ved fiskeri.

Det færoske folk har beholdt meget af deres gamle kultur, og i dag er den færoske dans og sang lige så populær, som den var for 1000 år siden. Til hver fest i dag vil man se store grupper af mænd og kvinder, som danser arm i arm i en cirkel og synger sange, som er mere end tusind år gamle.

Mange af de ældre folk bruger stadig de gamle nationaldragter til hverdag. Disse folk i deres nationaldragter samt mange af de gamle huse, der stadig står, kan give en den folelse, at man er sprunget et par hundrede år tilbage i tiden.

Også i dag er grindedrab lige så populært hos det færøske folk, som det var hos deres forfædre. Når der bliver råbt Grinde-bud gennem byen, lader folk alt det ligge, de er ved at gore, og lober

Færøske nationaldragter.

Grindefangst.

ned til havnen eller stranden for at se hundrede eller måske to hundrede hvaler blive drevet ind og slået ihjel. Senere bliver hvalerne flået og kodet gemt til vinteren.

Færingerne er meget stolte af deres lille land, ikke alene på grund af dets skonhed og den interessante kultur, men også fordi Færoerne er gået meget frem med hensyn til de moderne bekvemmeligheder. I dag findes der næsten 2000 biler på oerne, og centrum i Thorshavn har lige så megen trafik som en hvilkensomhelst provinsby i Danmark. Og her på øerne har næsten hver familie deres eget hus, som er udstyret med alle de moderne bekvemmeligheder, vi moder i Danmark.

Men alligevel er vor storste interesse på Færoerne ikke landskabet eller kulturen, men en lille flok af vore soskende, som repræsenterer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Med kun syv medlemmer kan man ikke sige, at Kirken er stor på Øerne, men hvis man får det store privilegium at besoge medlemmerne deroppe, vil man mærke, hvor meget disse folk holder af hinanden og af Kirken. Og når man overværer et mode med disse soskende, vil man mærke, at Guds Ånd er lige så meget tilstede som ethvert andet sted i Kirken.

Medlemmerne er delt i to byer: I Thorshavn har vi broder og soster Ørvarodd med deres seks born. Marni og Gertrud, som også er medlemmer. Marni blev døbt for et par år siden, og Gertrud blev dobt i år af sin far. I familien Ørvarodd er der desuden de andre born: Margar, Thorie, Oddmar og lille Elizabeth. Alle, som jeg talte med, da jeg var deroppe, kunne godt lide familien Ørvarodd, og jeg er sikker på, at Gud

kunne ikke have fundet en bedre familie til at repræsentere sin kirke i Thorshavn.

De andre medlemmer på Øerne bor i Klakksvig; det er broder og søster Thorgeirsson med deres fire børn: Thorsten, Susanne, Carn og Evan. I Klakksvig bor også søster Sjóstein, der er den eneste i sin familie, som er medlem af Kirken.

Disse medlemmer i Klakksvig har ligesom medlemmerne i Thorshavn gjort meget for Kirken gennem deres gode eksempel. Medlemmerne på Færøerne er altid glade for en lejlighed til at forklare Kirkens principper for andre, og på denne måde har Kirken vundet mange venner, hvor det ellers ville have været svært at få fremgang.

Jeg er sikker på, at vi allesammen kan lære noget af disse vore søskende på Færøerne, hvis vi vil lade deres tro og arbejde være et eksempel for os.

Ældste *Hal L. Andersen.*

DANSK AFTEN i Salt Lake City

Mandag den 29. august blev en formidabel dansk aften i Salt Lake City. Præsident og søster Edward H. Sorensen, som præsiderede over Den danske Mission i årene 1949—1952, havde inviteret søster Valborg Knudsen, Odense, og hendes mand, som for tiden ferierer i Amerika hos deres børn og svigerbørn, til en middag i deres smukke hjem. Hr. Knudsen og hans hustru var ledsaget til festen af deres datter Elly, som sammen med sin mand og sine børn er bosat i Salt Lake City. Foruden præsident og søster Edward H. Sorensen var følgende forhenværende missionspræsidenter og deres hustruer til stede: Junius M. Sorensen, Holger P. Petersen og Orson B. West. Blandt de øvrige gæster var broder og søster Einar Corelli, broder og søster Henry Lojborg, broder og søster Erik Andersen, broder og søster Julius Andersen, søster Inge Olsen. Af forhenværende missionærer var broder Corellis onkel, broder Miller fra Toole, Utah, og søster Ellen O'Brien. Og så var der naturligvis også præsident Sorensens fire børn, hvoraf sønnen Russell fornylig udførte en mission i Danmark.

Det blev en meget smuk aften. Gæsterne spiste først middag i den smukke have, og man benyttede samtidig lejligheden til at »snakke Danmark« og opfriske gamle minder fra tiden i Danmark. Mange tanker gik til landet ved Øresunds kyst og til vore mange venner der.

Efter at man havde spist den dejlige mad, gik vi indenfor, hvor vi fik lejlighed til at høre fra de to hædersgæster, hr. Christoffer Knudsen og hans hustru, som begge er velkendte i Odense, hvor søster Knudsen har været et trofast medlem af Kirken i mange år.

Broder West blev opfordret til at fortælle om sin nylige rejse til Danmark, og han fortalte mange indtryk fra turen og sit fornyede bekendtskab med søskende og venner. Bagefter blev der ganske naturligt stillet spørgsmål om forholdene i Danmark og i missionen i det hele taget. Gæsterne stillede også hr. og søster Knudsen spørgsmål om deres indtryk af Amerika, som de allerede har set en hel del af. Aftenen sluttede med bøn af Julius Andersen, og vi gik alle hver til sit med bevidstheden om at have tilbragt en usædvanlig dejlig aften. Der blev forøvrigt sunget mange danske sange, ligesom dansk var det sprog, der blev mest benyttet. Vi ønsker det ferierende ægtepar fortsat held og lykke på deres rejse gennem Amerika.

Må forfatteren til denne lille artikel benytte lejligheden til at bringe alle »Stjernen«s læsere mine allerbedste hilsener med tak for al venlighed og gæstfrihed, der blev vist mig og min lille søn, mens vi opholdt os i Danmark for et par måneder siden. Vi nød opholdet i fulde drag; det var en herlig oplevelse for mig at hilse på »gamle« søskende, som vi gennem de mange år har lært at holde så meget af. Det var en lige så stor oplevelse at hilse på de nye, som vi først nu lærte at kende. Søster West beder mig også hilse alle på det hjerteligste.

Tusind tak allesammen for udvist venlighed og opmærksomhed. Må Gud velsigne Den danske Mission og dens søskende og missionærer, er min oprigtige bøn.

Orson B. West

Bemærk: Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i næste nummer af Stjernen, skal indsendes *inden den 5. ds.*, og bedes sendt *direkte* til Stjernens kontor, *ikke* sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

INDSAT

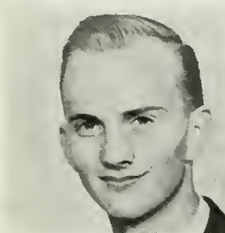

Den 28. august er ældste *Gary N. Sorensen* blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Sorensen er født den 20. april 1937 i Shelly, Idaho, som søn af broder og søster Marion Sorensen, Blackfoot, Idaho. Han har gået i Hoover Highschool og Idaho Falls Highschool og har i ½ år arbejdet hos General Motors.

Ældste Sorensen ankom til den danske mission den 14. januar 1959 og har arbejdet i Slagelse, Korsør, Odense, Gladsaxe, Vejle og Hvidovre, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Sorensen i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

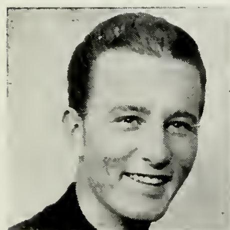

Den 28. august er ældste *Niel C. Anderson* blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Anderson er født den 29. november 1937 i Salt Lake City, Utah, som søn af broder og søster Elbert H. Anderson. Han har gået i South Highschool og i 2 år studeret på University of Utah som kemisk ingeniør.

Ældste Anderson ankom til den danske mission den 10. oktober 1958 og har arbejdet i Randers, Bornholm, Aarhus og København, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Anderson i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Den 28. august er ældste *Jack B. Morris* jr. blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Morris er født den 7. marts 1938 i Salt Lake City, Utah, som søn af broder og søster Jack B. Morris, Provo, Utah. Han har gået i Provo Highschool og studeret på Brigham Young University.

Ældste Morris ankom til den danske mission den 12. september 1958 og har arbejdet i København, Esbjerg, København og Aalborg, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Morris i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Fest

i

København

Københavns Nordre Gren afholdt den 3. september en stor grensfest. Der var ca. 260 tilstede i den smukt pyntede sal, og det blev for dem alle en uforglemmelig aften.

Aftenen startede med en modeopvisning ud over det almindelige, først blev vi præsenteret for et meget stort udvalg af dragter og klædninger fra år 1500 og op til dato, der var i dette lagt et meget stort arbejde, hvad også de tilstedeværende vidste at påskonne ved taktfaste klapsalver. Opvisningen sluttede med et stort udvalg af moderne beklædningsgenstande, som Kvindelig Hjælpeforening havde syet og som senere på aftenen blev solgt til søskende og venner.

Aftenen bod derefter på dans til et forsteklasses orkester, og ind imellem var der et meget alsidigt underholdningsprogram, hvor bl. a. en af brodrene måtte lade sit smukke fuldskæg klippe af til fordel for Nordre Grens budgetfond.

Aftenen og dermed festen sluttede kl. 23,30 med en tak til vor himmelske Fader for en fornojelig og uforglemmelig aften. *O. R.*

Næstved

14 medlemmer af Kobenhavns Nordre Grens præstedomme besogte torsdag den 15. september medlemmer i Næstved.

Der blev holdt mode hos bror og soster Bernskov. Der blev omdelt nadver, og holdt taler og frembåret vidnesbyrd af alle deltagere i turen, ligesom programmet blev »krydret« med to duetter. Der var en vidunderlig ånd tilstede, og det blev en dejlig aften for alle de tilstedeværende.

O. R.

Esbjerg

Kvindelig Hjælpeforenings åbningsfest i Esbjerg den 25. august blev en uforglemmelig aften; der var på vor skriftlige opfordring og indbydelse kommet 23 søstre tilstede.

Vi åbnede med sangen »Vi glædes og frydes« og bon ved søster Anna Sørensen. Efter sangen »Der er skønhed her på jord« fortalte søster Vilhelmine Hansen om Kvindelig Hjælpeforenings tilblivelse, dens formål og arbejde, og efter en sang af søster Eva Jensen bød præsidentinden, søster Inger Nielsen, velkommen til det frie samvær. I Kvindelig Hjælpeforenings lokaler var der pyntet med alle efterårets blomster og dækket op med lagkager og »landgangsbåde«, der hurtigt blev sat til livs.

Selvfølgelig manglede heller ikke det muntre indslag, der var morsomme historier og forskellige konkurrencer med små præmier. Morsom var søster Gering udklædt som en lille dreng ridende på sin kæphest og syngende om lille Ole. Såvel humør som appetit manglede ikke, og vi håber nu gennem det nye arbejdsår 1960-61 at se rigtig mange af vore søstre i Kvindelig Hjælpeforening.

Mødet var under præsidium af søster Inger Nielsen, Kvindelig Hjælpeforenings præsidentinde.

Den helt igennem vellykkede aften sluttede med bøn ved søster Petrine Nielsen. *L. A.*

Referat over udflugten

for de ældre på Amager, lørdag den 27. august 1960

Folks ansigter stråler altid, når der er »skovtur« i luften - således også på Amager. Det gælder både Primaryborn og »de ældre«. Det var denne sidste kategori, som lordag d. 27. august samledes indenfor Zoologisk Haves porte, hvor de efter invitation fra Kvindelig Hjælpeforening skulle have en dejlig dag. Det *blev* også en dejlig dag. Solen strålede omkap med humoret, da hele flokken på 21, efter at have udvekslet hjertelige hilsener, begav sig ned til restaurationen, hvor en virkelig fin middag ventede os. Danskerne siges at være madglade, men det er da ikke så sært, når de har så mange betingelser for at tilberede noget, som kildrer ganen. Vejen til mandens hjerte går gennem hans mave, og der er måske mange af os sostre, der fik verdens dejligste mand, bare fordi vi lavede god mad til ham! Alt var veltillavet, og alle var tilfredse. Mellem retterne talte Kvindelig Hjælpeforenings præsidentinde til os. Det skal her understreges, hvad hun selv så kraftigt pointerede: Når vi nu er så glade for hinanden og for at være sammen, som vi siger, at vi er, hvorfor så ikke *også* komme til moderne i den forening, hvis gæster vi er? Der gives vidunderlige, udviklende lektier, så lad os alvorligt overveje de ord, hun sagde, og som senere blev understreget af distriktspræsident Harry Petersen (som siger, at han er stærkt interesseret i en af Kvindelig Hjælpeforenings rådgivere). Der var »blomster« til præsidentinden i form af en gevaldig slikkepind!

Det var imidlertid også for havens og dyrenes skyld, vi var kommet, så efter middagen gik turen rundt til de forskellige bure og indelukker, hvor vi gang på gang begejstredes ved den skonhed, storhed og ynde, vi så. Nej, det var slet ikke aberne, vi var mest interesserede i, det var sælerne og soloverne, der ventede på deres oppasser, ganske som var det born, der venter på far. Også de flotte pingviner, der kjoleklædte poserede for fotograferne, morede vi os over. Tiden går hurtigt i godt selskab, og det blev hurtigt tid til dagens anden overraskelse: rigtig chokolade med alt tilbehor. Skal vi sige rigtig mange tak til Kvindelig Hjælpeforening for dette minde, vi er blevet rigere, *og så ses vi igen i Kvindelig Hjælpeforning på Kretavej.*

Inger.

PRIMARY

11-årig lærerinde i Primary.

»Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet.«

Til trods for sin unge alder har *Ella Sørensen* fra Horsens et ønske om at tjene Gud, og hun er fuldt ud sit ansvar bevidst som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ella Elizabeth Sørensen er kun 11 år gammel og går i 6. klasse. Hun har fem søskende, hvoraf de fire er yngre end hun er, og hun er vant til at hjælpe med at passe sine yngre søskende og i det hele taget gå sin mor til hånde i hjemmet. Ella er i alvor og fornuft langt forud for sin alder, og netop som følge deraf har hun fået den ansvarsfulde stilling at skulle undervise de små børn i Primary; hun er den eneste lærerinde foruden præsidentinden, søster Carla Møller, der har fuld tillid til, at Ella kan bestride sin nye stilling. Ella holder af børn, og børnene holder meget af hende og har respekt for hende. Det allermest bemærkelsesværdige ved Ella er, at hun alene skaffer gennemsnitlig 15 børn til Primary hver mandag. Hun bor i et kvarter med mange børnerige familier, og herfra bragte hun i begyndelsen små legekammerater med sig. Interessen voksede, og snart blev det en hel lille flok, der hver mandag begav sig på vej til Primary. Utrættelig går Ella rundt og samler børnene sammen hver gang, der er møde, og hun er ikke tilfreds, hvis hun ikke får dem allesammen med. Når de leger sammen til hverdag, så leger de Primary eller Søndagsskole, så synger de deres små sange, de har lært, og Ella prøver altid at vise sine kammerater et godt eksempel, så de kan se, at det, de lærer i Kirken, er noget, som skal praktiseres i hverdagen.

Men det er ikke alene til Primary om mandagen, disse børn kommer, nej, til søndagsskolen er de også trofaste deltagere, og takket være Ellas og hendes moders ihærdige arbejde fylder disse ikke-medlemmers børn to klasser hver søndag morgen. Det er et vidunderligt missionærarbejde, Ella og hendes moder udfører blandt disse børn, som mange gange kommer fra trange kår og store familier. Taler man med børnene, stråler det ligefrem ud af dem, at de elsker deres søndagsskole og Primary, og de er helt overbevist om, at der ingen bedre søndagsskole er end den i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hel-

lige. Mange taler endog om at blive døbt, og de lader aldeles ikke deres forældre uvidende om, hvad de lærer.

Jeg er helt overbevist om, at Ella vil blive en god lille Primary-lærerinde, og hendes eksempel viser os, at det ikke er alder og størrelse, der spiller nogen rolle, når vi skal tjene vor himmelske Fader, men det ønske vi nærer i vort hjerte om at være et redskab i hans hånd. Må Gud velsigne Ella i hendes ansvarsfulde arbejde.

K. H.

Hilsen til G.U.F. fra Utah

Kære allesammen hjemme i Danmark!

Lørdag den 16. juli havde Brigham Young Universitetet i Provo deres årlige bjergklatring til toppen af det 4000 m hoje bjerg Timpanogos. Alle fra hele omegnen kunne deltage, hvis de havde lyst, og der var folk i alle aldre, lige fra små børn til gamle mennesker. Jeg skulle ikke have været med, da jeg ugen i forvejen havde været syg, men en halv time før min mand skulle afsted, fandt jeg på, at jeg ville med, og for at leve op til den stædighed, som danskerne herovre har ry for, ville jeg ikke lade mig overtale til at blive hjemme, hvilket jeg var glad for bagefter.

Vi sov den nat et stykke oppe i bjergene under åben himmel, og kl. 4 næste morgen var vi parat til at begynde klatringen. Der var udsat præmie til den, der kom hurtigst til toppen og for den yngste og den ældste, der nåede op, men de præmier havde vi ikke i sinde at prøve at få.

Der var mange, der startede, og turen op var skøn, men (synes jeg) meget anstrengende. Det blev fortalt mig, at hvis jeg nåede en so, der lå »lige« deroppe, kunne jeg jo vente der på de andre, der ville gå til toppen. Jeg indvilligede i dette, men jeg vidste jo heller ikke, hvor langt »lige« deroppe var!

En glædelig overraskelse på vejen op var dog, at vi mødte så mange, vi kendte, dermed mener jeg danskere og tidligere missionærer. Jeg kan nævne Dale Despain, Leon Skousen, Phil Andersen, Don McBride og Jan Peterson samt Ruth Lauridsen fra Odense; der har sikkert været endnu flere, så vi havde en hel dansk komsammen på vejen op. Missionærerne havde deres piger med, som de mere eller mindre overbevisende prøvede på at overtale til at gå bare lidt længere, før de hvilede — igen.

På hele vejen op til soen var der vidunderlige vandfald og kilder med det dejligste kolde vand, og vi piger benyttede hver eneste af dem til at hvile — igen.

Endelig fik mændene lokket os op til soen; jeg kunne næsten ikke bevæge benene mere, men det var umagen værd at komme derop, for hvor var her skønt! Her lå den dejlige klare so helt omgivet af bjerge (det havde taget os tre timer at klatre dertil), og jeg skævede mistroisk til den stenmasse, hvis top var målet — toppen af Timpanogos.

Overalt horte vi dansk, og jeg folte mig næsten som at være på udflugt med G.U.F.

Efter en times hvil og en bid mad var de andre friske igen til at begynde resten af turen; jeg måtte bruge min danske stædighed for at gå videre.

Det viste sig, at vi måtte gå højre om bjerget for at komme op til toppen, for de ville ikke lade os klatre op ad den store gletscher, der lå til venstre, og som vi havde regnet med at bruge; den var kun til nedstigningen.

Vi klatrede over sne og klippestykker og besteg et ret stejlt sted med løst grus. Her blev jeg også lokket op til, for jeg troede, at var jeg først kommet dertil, ville toppen være lige i nærheden, og jeg kan ikke beskrive min nedtrykthed, da jeg langt derhenne så toppen og ialt otte zig-zagger op til toppen foruden et langt stykke ad en bjergryg.

Nå, frisk mod! Vi tog fat, og efter en to timers klatretur var vi endelig på toppen, og hvilken udsigt! Den var hele møjen værd. Man kunne se ud over mange af dalene, som udgør Saltsødalen, og jeg kom til at tænke på, at pionererne havde stået på lignende måde (måske nok ikke så højt), og de havde nok også måttet klatre på lignende måde for endelig at nå det forjættede land, men landet har nok set anderledes ud, for nu lå markerne dernede, friske og grønne, og man kunne se mange byer. Men alligevel kunne jeg forestille mig pionerernes første indtryk, og jeg følte mig taknemmelig.

Nedturen var ikke så slem. Vi skulle ned ad gletscheren; først måtte vi glide ned ad et tov, da sneen var så stejl, og resten af vejen ned gled vi på benene eller på enden (mest enden!), og denne glidetur tog 45 minutter, og ved bunden lå søen igen, hvor jeg kunne være blevet i dagevis. Men resten af turen skulle jo også tilbagelægges, og det tog andre to timer. Ialt havde turen taget 12 timer, fra vi startede om morgenen, til vi var nede igen.

Jeg skulle naturligvis hilse alle søskende og venner i Danmark fra dem, der var med.
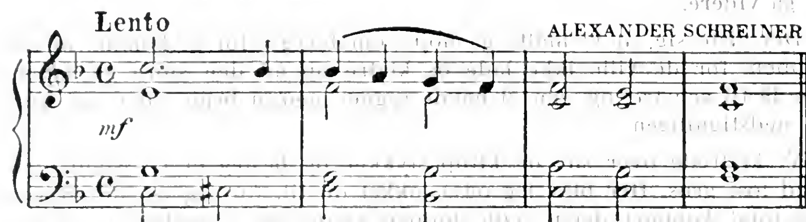
I to dage efter turen kunne jeg ikke bevæge mig, men jeg ville ikke have undværet denne oplevelse. Hvis nogen tror, at klatreturen var næsten uoverkommelig, vil jeg tilføje, at den hurtigste nåede toppen på 2½ time, den yngste var 3½ år og den ældste 81 år, men måske har de mere træning end vi danske, der jo ikke kan klatre rundt i bjerge, når vi vil derhjemme, og man skulle heller ikke lide af svimmelhed, når man bevæger sig på en smal klippesti med stejl klippevæg ned.

Men de, der var med på turen, er dog ikke de eneste, jeg skal hilse fra. Jeg skal hilse fra alle og enhver af dem, der er herovre, de tænker på jer og gamle Danmark hver eneste dag.

Hilsen til alle fra

Marion Als Anderson, tidligere København.

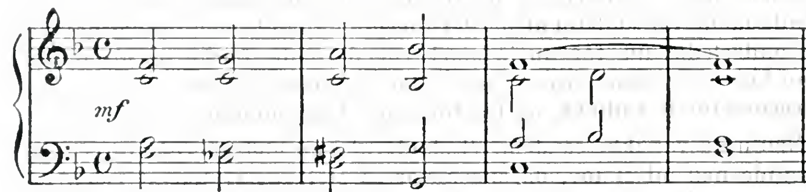
SØNDAGSSKOLEN

Nadververs for oktober:

For Senior og Junior Søndagsskolen:

Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!« (Luk. 22:19).

Søndagsskolesang for oktober 1960:

Tak nu, Fader, tak for stunden«. (Nr. 38 i den nye sangbog).

Søndagsskolesang for november 1960:

Da Kristi Kirke ved Guds magt«. (Nr. 126 i den nye sangbog).

FØDSELSDAGE:

København Søndre Gren: Den 6. oktober fylder søster Fanny Jacobsen, Offenbachsvej 14, 75 år. Søster Jacobsen havde den 17. september været medlem af Kirken i 50 år. Hjertelig til lykke!

Randers: Den 26. oktober fylder søster Christine Laurine Hansen 70 år. Hjertelig til lykke!

København Nordre Gren: Den 31. oktober fylder søster Ane Marie Frederiksen, Utterslevgaard 8, 1. tv., 70 år. Hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, *Glenn C. Baugh,* viedes den 1. september i Salt Lake Templet til Lila Lee Stark. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

KREDSLÆRERNES *budskab*

Dåb er nødvendig til frelse.

Dåb er Evangeliets tredie princip og den første ordinance, der udføres til frelse. For nogle er det blot noget hverdagsagtigt, noget, der hører sig til, men uden større betydning. Kirkens medlemmer burde aldrig undervurdere betydningen af den frelsende magt, der ligger i dåben. Den er ikke blot den dør, vi går ind igennem til Kristi Kirke, men den er den PORTAL, gennem hvilken alle de må gå, som har nået den ansvarlige alder, og som håber på at komme i Guds celestiale Rige. Profeten Nephi understregede nødvendigheden af dette universelle krav, da han sagde:

»Og dersom nu det Guds Lam, Han, som er hellig, skulle have behov at blive døbt med vand for at fuldkomme al retfærdighed, o, hvor meget mere behøver vi da ikke, som er uhellige, at blive døbt med vand.« *(2. Nephi 31:5)*.

Når vi bliver døbt, indgår vi den pagt med Herren, at vi vil tjene Ham og holde hans bud. - Læs *Mosiah 18:8-10*.

Dåben er et billede på Jesu Kristi død, begravelse og opstandelse. Men den er ikke blot et symbol på opstandelsen, *den er en bogstavelig opstandelse,* som overfører fra een art liv til en anden - fra et liv i synd til et liv med åndelige værdier. Den er også et billede på et barns fødsel. Fødslen ind i dette liv går gennem vand, blod og ånd. Læs Den kostelige Perle, Moses 6:57-60. Hvert barn, som fødes ind i denne verden, bæres gennem vand, fødes ved vand, og af blod og af ånd. Og således er det også, når vi fødes ind i Guds Rige, vi må fødes på samme måde. Gennem dåben fødes vi ved vand. Gennem Kristi blod helliges vi (vi renses). Vi retfærdiggøres (fritages for syndens skam) gennem Guds Ånd, for dåben er ikke fuldstændig uden den Helligånds dåb ved håndspålæggelse.

Gennem tro, omvendelse, dåb og modtagelse af den Helligånd, føres vi ind i et åndeligt liv og Guds nærhed. Nogle vil måske spørge, hvorledes dette er muligt, da vi jo ikke ser Herren? Selv om vi ikke ser Ham, er vi ikke desto mindre i hans nærhed, fordi vi har den Helligånds gave, som er det tredje medlem af Guddommen. Der er nogle af Kirkens medlemmer, som ikke forstår, at dette forhold kun muliggøres gennem dåb. Vi fortsætter i dette åndelige liv så længe, vi ikke synder til døden ved at udgyde uskyldigt blod eller synder mod den Helligånd. Så længe, som vi forbliver i denne tilstand, kan vi omvende os og få tilgivelse. Dåben tilgiver derfor ikke blot de synder, vi forhen begik, men også de nuværende og de fremtidige, forudsat at vi omvender os fra dem.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»...... tag min fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag......« (L. & P. 27:15.

Formål: At påvise, at kun, når vi beskytter os selv med åndelighedens fulde rustning, kan vi være sikre på stadig at være ledsaget af Herrens Ånd.

I den græske mytologi er der en velkendt legende, som fortæller om den mægtige kriger Achilles. I hans barndom provede hans moder, Thetis, at gore ham usårlig mod al fysisk skade ved at bade ham i den mægtige flod Styx. Vandet skyllede over hans legeme og dannede et uigennemtrængeligt skjold med undtagelse af een lille del - hans hæl, som hun holdt fast i. Den store kriger voksede op, og på grund af den beskyttende rustning levede han et dejligt og sikkert liv. Ikke eet af hans fjenders våben kunne skade ham. Men en dag, efter et stort og heldigt slag, blev der skudt en sidste forgiftet pil mod Achilles. Denne pil fandt vej til hans eneste sårbare sted, hans hæl. Og på grund af denne lille mangel i hans ellers sikre rustning blev Achilles slået ihjel.

I Lære og Pagter 27:15 formaner Jesus os til at »... tag min fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag ......«.

I dette citat lægges der især vægt på evangeliets *fulde rustning.* Det indskærper betydningen af at opbygge et stærkt, beskyttende skjold af åndelighed for at kunne modstå den ondes våben og djævelens fristelser, som gerne vil omringe os livet igennem.

Som i legenden om Achilles har de fleste af os slumrende eller virkelige svagheder i vor åndelige rustning, som vi må være klare over og beskytte os imod. Selv om disse svagheder kan være relativt små, kan de åbne døren for alvorlige nedbrydende påvirkninger og kan blive en »Achilles-hæl« i vort eget liv. Sådanne svagheder som egenkærlighed, misundelse, intolerance, falsk stolthed, begærlighed eller endog modloshed kan blive revner i en ellers stærk åndelig rustning.

Som Jesus formaner os i skriften, skulle vi omgjorde os med sandhed, gore retskaffenhed til brystpladen i vor rustning, tro vort skjold, frelse vor hjelm og Herrens Ånd vort sværd. (Se L. & P. 27:16-18).

Lad os være sikre på, at vi tager Kristi fulde rustning på. Delvis eller ufuldstændig retskaffenhed vil ikke give os den beskyttelse, vi behover. Hvis vor åndelige rustning ikke er hel, vil Satan finde de svage steder. Det er disse svagheder i vort beskyttende skjold, han stadig søger efter. Med Herrens Ånds fulde beskyttelse og med hans evangelium kan vi heldigt modstå den ondes fristelser og deltage i de rige glæder og velsignelser, som kommer til dem, der står trofast indtil enden.

KIRKENS LITTERATUR

Søger Lærdom ved Læsning og ved Tro

Tre bøger i een

Vi har ladet indbinde et antal *Mormons Bog, Lære og Pagter* og *Den Kostelige Perle* i eet bind, i lækkert blødt, sort skind.

Prisen på denne smukke og praktiske bog, hvor man har de tre af Kirkens standardværker samlet, er *kr. 42,00,* og bogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet på girokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F. Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes.

Genealogisk materiale

Vi har ladet trykke nogle *halvcirkelformede anetavler,* beregnet til 10 generationer. Anetavlerne er foldet således, at de kan indsættes i mapper sammen med familiegruppeskemaer og andre gængse skemaer og ligger i praktiske plastikmapper. Prisen er kr. 6,50 pr. stk.

Til kladde og arbejdsbrug kan samme anetavle fås uden huller og forstærkning til indsætning i mapper. Prisen for denne udgave er kr. 5,50 pr. stk.

UDSALG: Danske *anetavler,* normal udførelse, udsælges til *5 øre pr. stk.*

Alle Kirkens bøger, skemaer og andet materiale kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F. Men: *Husk altid på talonen at anføre hvad pengene er til,* også selv om De i forvejen har sendt brev med bestilling.

Dåb:	**Døbt af:**	**Håndpålæggelse af:**
Odense: 21. august:		
Jette Connie Jensen	Ældste Bjarne P. Olsen	Ældste James P. Leth
Fredericia: 27. august:		
Birgitte Jungland	Ældste Mack V. Jacobson	Broder Palle Blond
Niels-Erik Karl Skovsende	Ældste Mack V. Jacobson	Broder Johs. Liljengren
Aalborg: 26. august:		
Benny Tove Ehrlich	Ældste Waldemar Jensen	Ældste Waldemar Jensen
Jytte Sørensen	Ældste Waldemar Jensen	Ældste Andrew Lassen
Frederikshavn: 26. august:		
Ejvind John Kristensen	Ældste Robert J. Clark	Ældste Terry Sorensen

Viborg: 27. august:		
Karen Margrethe Saluz	Ældste Vagn-Oluf Andersen	Ældste Merrill E. Gillette
Esbjerg: 13. august:		
Elna Byskov Hansen	Ældste Paul B. Jensen	Ældste Paul B. Jensen
27. august:		
Lajla Byskov Hansen	Ældste Paul B. Jensen	Ældste Paul B. Jensen
Jens Ole Byskov Hansen	Ældste Gary D. Peterson	Ældste Paul B. Jensen
Ruth Jepsen	Ældste Gary D. Peterson	Ældste Paul B. Jensen
Aarhus: 21. august:		
Eva Gertrud Würtzen Vestergaard	Ældste Stanley Q. Johnson	Ældste Charles Lamb
Anita Würtzen Vestergaard	Ældste Charles Lamb	Ældste Stanley Q. Johnson
Gert Illemann	Ældste Ross Poulsen	Ældste Finn S. Hansen
Gudi Fabricius Kjær	Ældste Gary M. Hudson	Ældste Donald P. Fordham
25. august:		
Alice Dreyer Petersen	Ældste Donald P. Fordham	Ældste Gary M. Hudson
Randers: 27. august:		
Anna Nielsine Kristensen Bertelsen	Ældste Frank A. Poulson	Ældste Thayne F. Jensen
Kobenhavn Nordre Gren:		
20. august:		
Henny Helene Mathilde Andersson	Ældste Niel C. Anderson	Ældste Dolan N. Sorensen
21. august:		
Henning Bundgaard	Ældste Paul B. Jensen	Broder Orla Rasmussen
22. august:		
Robert Christian Engelbrecht Wadt	Ældste Earl B. Meek	Ældste David K. Sorensen
27. august:		
Bendt Arendt Bernhard Frederiksen	Ældste Henrik Traden	Ældste Richard Pagett
Anita Vibeke Horning	Ældste John Larsen	Ældste James Nielsen
Helsingor: 27. august:		
Leif Pedersen	Ældste Gary Christensen	Ældste Lloyd Thorsted
Anna-Marie Pedersen	Ældste Gary Christensen	Ældste Lloyd Thorsted
Amager: 26. august:		
Verena Jensen	Ældste Richard V. Pedersen	Ældste Monte Nelson
Kobenhavn Sondre Gren:		
23. august:		
Gudrun Kristensen Dalsted	Ældste Gary N. Sorensen	Ældste Gary N. Sorensen
27. august:		
Flemming Per Winther	Ældste Kenneth A. Searle	Ældste Gary N. Sorensen
Willi Cecilie Petersen Larsen	Ældste Kenneth A. Searle	Ældste Gary N. Sorensen
Marianne Pedersen	Ældste Kent D. Petersen	Ældste Lloyd B. Larsen
Jorgen Olesen Pedersen	Ældste Lloyd B. Larsen	Ældste Kent D. Petersen
Johan Pedersen	Ældste Roger Stevenson	Ældste Don Muller
Ingeborg Pedersen	Ældste Roger Stevenson	Ældste Don Muller

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
København Nordre Gren:		
4. september:		
Per Einer Hørning	Diakon	Broder Torkil Dressø
Robert E. Wadt	Diakon	Broder Benny Lindén

RETTELSE

København Nordre Gren: Henry Hansen Kofoed blev ordineret den 7. august til lærer af broder *Orla Rasmussen,* ikke af broder Finn Vest Nielsen som anført i september nummeret. Undskyld!

VELSIGNELSER

København Nordre Gren: 4. september: Willy Helge Howard Jensen og Gertrud Elisabeth Jensens to børn, Gert Howard Jensen og Margit Jensen, velsignet af henholdsvis broder Torkil Dressø og broder Orla Rasmussen.

Egon Marinus Bolvig og Daisy Nielsen Bolvigs søn, Jesper Peter Bolvig, velsignet af sin fader.

DØDSFALD

Horsens: Den 23. august døde broder *Harald Gjennerskov Jensen* efter en hjertelammelse, kun 49 år gammel, og blev begravet fra kirken, Margrethevej, den 26. august. Æret være broder Gjennerskov Jensens minde!

Missionærforflyttelser:	Dato:	Fra:	Til:
Lloyd D. Thorsted	28. august	Hillerød	Slagelse
R. John Blake	28. august	Esbjerg	København
Lyle Oman	28. august	Herning	København
Thomas Downard	28. august	Slagelse	Hillerød
J. Merrell Hanson	28. august	København	Missionskontoret
Monte Nelson	28. august	Amager	Nykøbing F.
Gary E. Dudley	28. august	Nykøbing F.	København
Ross Poulsen	28. august	Aarhus	København
Merrill H. Olson	28. august	Randers	København
David Reynolds	28. august	Esbjerg	København
Gary Hudson	28. august	Aarhus	Aalborg
Donald G. Bearnson	28. august	København	Aalborg
David K. Sorensen	28. august	København	Aarhus
Stanley Hansen	28. august	Aalborg	Aarhus
Kent D. Petersen	28. august	København	Aarhus
Stewart Gudmundsen	28. august	Skive	Herning
Charles Petersen	28. august	Randers	Skive
Royal W. Stoker	28. august	Aarhus	Randers
Ray Lynn Hardy	28. august	Aalborg	Silkeborg
Gordon L. Hansen	28. august	København	Horsens
Frank A. Poulsen	28. august	Randers	Esbjerg
Ralph Hansen	28. august	Svendborg	Odense
Dennis B. Evans	28. august	Svendborg	Odense
Stanley O. Johnson	28. august	Odense	Svendborg
Charles Lamb	28. august	Horsens	Svendborg
Jack B. Morris	28. august	Aalborg	København

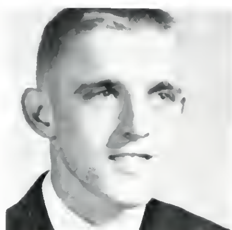
MISSIONÆRANKOMSTER

Med SAS fra New York er følgende missionærer den 14. september ankommet til den danske mission:

Gary Ross Olsen fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Horsholm.

Kenton Karl Kemp fra Santa Barbara, California, beskikket til at arbejde i Odense.

Philip Ray Anderson fra Tuxson, Arizona, beskikket til at arbejde i Grenå.

Gary R. Olsen

K. Karl Kemp

Philip R. Anderson

MISSIONÆRAFLØSNINGER

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

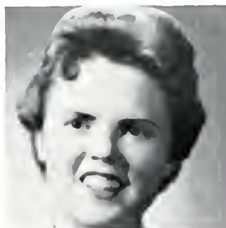
2. september: *William B. Olsen* fra Helper, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aabenraa.

17. september: *Lois Christensen* fra Elsinore, Utah, efter sidst at have arbejdet med Primary over hele missionen.

Shirley Alleman fra Bern, Idaho, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret.

William B. Olsen

Lois Christensen

Shirley Alleman